

La vida en un càntir

L'exposició 'Terrissa en blanc i negre' del Terracotta Museu de la Bisbal repassa la vida de principi del segle XX a través de la ceràmica del dia a dia

El torn, en el racó de l'ofici de l'exposició, al costat de càntirs pendents d'entrar al forn. Foto: JOAN PUNTÍ.

A cap observador perspicax li pot passar per alt que és impossible trobar una sola fotografia, del recull exquisit que s'exposa des d'ara fins a finals d'agost al Terracotta Museu de la Bisbal, en què no aparegui algun atuell de ceràmica. Com a fil conductor de bona part del recull, en destaca un, per damunt dels altres: el càntir, un atuell, imprescindible en el dia a dia de la primera meitat del segle XX. Anar a buscar aigua a la font era una feina diària ineludible a qualsevol casa. Els càntirs, però, no eren tots iguals: el càntir de bassa, el càntir de carboner i el càntir d'oli. De càntirs, a més, n'hi

havia per a l'estiu i per a l'hivern. Aquests últims eren vidriats, de tal manera que l'aigua no en sortia tan fresca com en els d'estiu.

Tot això es pot descobrir en l'exposició Terrissa en blanc i negre, un recull d'instantànies fetes entres els últims anys del segle XIX i fins a l'any 1936. La tria abraça tota la demarcació de Girona, tot i la voluntat de limitar-la al territori empordanès, i és d'una vuitantena de fotografies, una representació de les prop de 500 de què disposaven els organitzadors.

Les imatges provenen de fons públics i privats i, de tots ells destaquen les de l'àlbum Rubaudonadeu, que data de la penúltima dècada del segle XIX. El valor documental i testimonial de les imatges fan memòria d'unes formes de vida i un paisatge humanitzat que ben poc té a veure amb l'actual. Aquests atuell, ara fil conductor de l'exposició, formaven part indissoluble del parament de les cases i la seva utilitat anava lligada a les necessitats i al desenvolupament de les tasques imprescindibles per viure: cuinar, menjar i beure.

La coloració del positivat fotogràfic en blanc i negre el posa el recull de mobiliari, el racó de l'ofici de terrisser que complementa l'exposició. "On és el càntir?", ens podem proposar, badocs davant de qualsevol de les imatges, que són testimoni d'una altra època, un anacronisme possible d'afrontar que no hauria de ruboritzar gens Martin Handford.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 25-06-2012 Pàgina 10

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/553596-la-vida-en-un-cantir.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss